

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **Mgr. M. G.**, bytom B., zastúpeného JUDr. Š. D., advokát, B., proti odporcovi: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, Nám Ľ. Štúra, Bratislava, **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 25C 92/2008, na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 17. mája 2011 sp. zn. 7Co 185/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2011 sp. zn. 7Co 185/2009 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I. medzitýmnym rozsudkom zo 7. mája 2009 č. k. 25C 92/2008-49 určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom dňa 19. marca 2008 je neplatná. Vychádzal z toho, že v konaní nebolo preukázané, že písomným rozhodnutím odporcu zo 7. marca 2008 č. 27/2008 - 1.8 (čl. 31) došlo k zrušeniu pracovného miesta navrhovateľa. Týmto rozhodnutím nedošlo totiž k zmene úloh, technického vybavenia odporcu, nedošlo k zníženiu stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo k inej organizačnej zmene, tak ako to predpokladá § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Podľa názoru súdu týmto rozhodnutím nebolo automaticky zrušené pracovné miesto navrhovateľa vytvorené podľa zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, pracujúceho vo funkcií samostatný odborný referent v platovej triede 12 na odbore správy majetku, verejného obstarávania a prevádzky. Týmto rozhodnutím došlo len k presunu činností uvedených v č. 25 ods. 6 písm. i) až q) z odboru správy majetku, verejného obstarávania a prevádzky do sekcie legislatívy a starostlivosti o životné prostredie. V sekcii legislatívy a starostlivosti o životné prostredie bol vytvorený nový „odbor právnych služieb“, z odboru legislatívy boli vypustené činnosti uvedené v č. 26 ods. 3 písm. k, p, a q),

činnosti uvedené v č. 26 ods. 3 písm. x) sa presunuli do odboru právnych služieb. Odporca kontinuálne, ešte v čase trvania pracovného pomeru s navrhovateľom vytvoril nové štátnozamestnanecké miesto, na ktoré prijal novú pracovníčku, absolventku právnickej fakulty, o čom svedčí Rozhodnutie o vymenovaní do dočasnej štátnej služby zo dňa 27. marca 2008 číslo 6225/2008-1.7, pričom pracovná náplň tejto pracovníčky je takmer identická s pracovnou náplňou navrhovateľa. Na toto novovytvorené miesto nebolo vyhlásené výberové konanie s poukazom na § 3 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. Súd mal v konaní preukázané, že o vytvorení tohto miesta nebol navrhovateľ vopred informovaný. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že takýto postup odporcu je v rozpore so základnými zásadami zakotvenými v čl. 1 Zákonníka práce, ako aj v rozpore s dobrými mravmi upravenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ bol pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru uvedený odporcom do omylu, že sa jeho pracovné miesto ruší, čím sa stáva nadbytočný, avšak z citovaného rozhodnutia ministra životného prostredia o zmene organizačného poriadku odporcu priamo zrušenie pracovného miesta navrhovateľa nevyplýva, došlo ním len k presunu činností v rámci sekcií. Takáto dohoda o skončení pracovného pomeru je preto neplatným právnym úkonom podľa § 49a OZ. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd preto dospel k záveru, že dohoda o skončení pracovného pomeru je neplatná.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 17. mája 2011 sp. zn. 7Co 185/2009 napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru uzavretej medzi účastníkmi dňa 19. marca 2008 zamietol. Vychádzal z toho, že doplnením dokazovania v priebehu odvolacieho konania, a to výsluchom navrhovateľa a oboznámením sa s obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia SR z 31. októbra 2006 č. 51/2006 - 1.6. o vydaní Organizačného poriadku Ministerstva životného prostredia, obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 18. apríla 2007 č. 22/2007-7.2., ktorým sa vydáva Dodatok č. 1 k Org. poriadku, obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 10. júla 2007 č. 54/2007-7.2. (Dodatok č. 2 k Org. poriadku), obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 24. augusta 2007 č. 58/2007-7.2. (Dodatok č.3 k Org. poriadku), obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 8. októbra 2007 č. 63/2007-7.4. (Dodatok č. 4 k Org. poriadku), obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 23. januára 2008 č. 9/2008-1.8. (Dodatok č.5 k Org. poriadku), obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia

Slovenskej republiky zo 7. marca 2008 č. 27/2008-1.8. (Dodatok č. 6 k Org. poriadku), obsahom rozhodnutia ministra životného prostredia SR z 6. septembra 2007 č. 60/2007 - 7.4 o vydaní Aprobačného poriadku MZPSR, Aprobačného poriadku Ministerstva životného prostredia účinného od 15. septembra 2007, systemizáciou funkčných miest Ministerstva životného prostredia SR platnej k 14. marca 2008 a k 15. marca 2008 a dospel k záveru, že odvolanie odporcu je podané dôvodne. Skonštatoval, že pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a štátnozamestnanecký pomer sú dva rozdielne právne vzťahy s odlišným spôsobom vzniku. Doplnením dokazovania prehľadom voľných pracovných miest nemal preukázané, že by odporca mal v čase organizačnej zmeny voľné systemizované miesto pre výkon práce vo verejnom záujme zodpovedajúce kvalifikácii navrhovateľa. Na základe uvedeného potom odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nebol odporcom pri uzatváraní Dohody o skončení pracovného pomeru uvedený do omylu o skutočnosti podstatnej pre tento právny úkon. K zisteným okolnostiam prípadu považoval za potrebné uviesť aj to, že z úkonov navrhovateľa v čase podpísania dohody o skončení pracovného pomeru (ktorý si podľa výstupného listu začal vybavovať výstupné formality už od 17. marca 2008, od 1. apríla 2008 do zamestnania nechodil, vo výplatnom termíne za mesiac marec 2008 si prevzal vyplatené odstupné a odchodné súvisiace so skončením pracovného pomeru a ktorý zamestnávateľovi do 15. mája 2008 neoznámil výhradu k uzavretej dohode) nebolo teda možné vyvodit' akúkoľvek úvahu o možnom neuvedomení si následkov podpísania dohody. Súd nemohol pominúť aj to, že navrhovateľ mal v čase podpísania dohody 63 rokov, bol osobou s dosiahnutým vysokoškolským vzdelaním v odbore právo, preto s prihliadnutím na predchádzajúce dlhoročné pracovné skúsenosti a úroveň dosiahnutého vzdelania je veľmi nepravdepodobné, že by mal nesprávnu alebo nedostatočnú predstavu o obsahu uzavretého právneho úkonu, o jeho následkoch, alebo iných skutočnostiach, ktoré boli pri vytváraní vôle rozhodujúce. Vo vzťahu k obsadzovaniu štátnozamestnaneckého miesta ku dňu 28. marca 2008, na ktoré bola na základe Rozhodnutia o vymenovaní do dočasnej štátnej služby zo dňa 28. marca 2008 č. 6225/2008 - 1.7 prijatá bez výberového konania nová zamestnankyňa odvolací súd konštatoval, že takýto postup je možný podľa ust. § 25 ods. 2 písm. c / zák. č. 312/2001 Z.z. v platnom znení a nie je ho možné hodnotiť ako konanie v rozpore so základnými zásadami zakotvenými v čl. 1 Zák. práce, resp. ako konanie v rozpore s dobrými mravmi uvedenými v ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného odvolací súd podľa ust. § 220 O.s.p. odvolaním napadnutý medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7. mája 2009, č. k. 25C 92/08-49 zmenil tak, že návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti Dohody o

skončení pracovného pomeru uzavretej medzi účastníkmi dňa 19. marca 2008 ako nedôvodný zamietol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, opodstatnenosť ktorého vyvodzoval z § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7. mája 2009 sp. zn. 25C 92/2008 - 49 potvrdzuje a zároveň mu priznal náhradu trov konania. Namietal nesprávne právne posúdenia veci odvolacím súdom. Trval na tom, že rozhodnutím odporcu zo dňa 7.3.2008 č. 27/2008 -1.8 nedošlo k zrušeniu jeho pracovného miesta, došlo iba k presunu činností do sekcie legislatívy, kde bol vytvorený nový odbor právnych služieb. Za nesprávny považoval aj záver odvolacieho súdu o jeho nadbytočnosti. Poukázal na to, že ešte v čase trvania jeho pracovného pomeru odporca vytvoril nové štátnozamestnanecké miesto, na ktoré bez výberového konania prijal novú pracovníčku absolventku právnickej fakulty, ktorej pracovná náplň bola takmer identická s jeho pracovnou náplňou, pričom odporca ho o tejto skutočnosti neinformoval, čím ho uviedol do omylu. Zotrval tiež na tvrdení, že postup odporcu bol vo vzťahu k jeho osobe diskriminačný.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd sa podľa jeho názoru v napadnutom rozhodnutí dostatočne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami prejednávanej veci, jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, právne posúdenie veci je založené na logickej úvahe súdu a použitie relevantných výkladových pravidiel pri aplikácii správneho právneho predpisu na spoľahlivo zistený skutkový stav, preto dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. v tomto prípade nie daný, preto dovolanie žiadal zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku podľa § 238 ods. 1 O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal.

Dovolaateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v pracovnom pomere u žalovaného v pozícii samostatný odborný referent v odbore správy majetku, verejného obstarávania a prevádzky vo verejnej službe, a že dňa 19. marca 2008 bola medzi nimi uzavretá dohoda o skončení pracovného pomeru k 31. marcu 2008 z dôvodu, že pracovné miesto zamestnanca bolo zrušené a zamestnávateľ nemá voľné systemizované miesto pre výkon práce vo verejnom záujme zodpovedajúce kvalifikácii zamestnanca.

Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby sa spravujú týmto zákonom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Zákon o výkone prác vo verejnom záujme upravuje len špecifiká pracovnoprávnych vzťahov. Nad rámec týchto špecifik platí pôsobnosť Zákonníka práce.

Na skončenie pracovného pomeru zamestnanca vykonávajúceho práce pri výkone verejnej služby dohodou sa preto vzťahuje ustanovenie § 59 ods. 1 písm. a/ a § 60 Zákonníka práce. Ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, končí sa pracovný pomer dohodnutým dňom. Dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzavierajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) až c).

Dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon, ktorým na základe zhodného prejavu vôle zamestnanca a zamestnávateľa dochádza ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Vzhľadom na znenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy podliehajú režimu Zákonníka práce iba v rozsahu ustanovenom v prvej časti Zákonníka práce; inak sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide o subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho proces vzniku dohody o skončení pracovného pomeru, ako aj existenciu požadovaných náležitostí je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 43a a nasl.). Obsah dohody o skončení pracovného pomeru musí vykazovať všetky podstatné náležitosti platného právneho úkonu, absencia niektorého z nich má za následok neplatnosť dohody.

Podstatnou náležitosťou právneho úkonu, teda aj dohody o skončení pracovného pomeru je vôľa, ktorá musí byť slobodná a vážna a osobitným prípadom vady vôle je omyl. Občiansky zákonník v ustanovení § 49a považuje právny úkon za neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Základným predpokladom použitia normatívnych dôsledkov tohto ustanovenia je to, že omyl sa týka takej okolnosti, bez ktorej by konajúca osoba právny úkon vôbec neurobila. Inak povedané, ak by nebolo omylu, nedošlo by k urobeniu právneho úkonu. Takýto omyl sa kvalifikuje ako podstatný omyl.

Kumulatívnym predpokladom je však aj subjektívna stránka druhého účastníka právneho úkonu (spravidla zmluvy). Druhý účastník musel omyl vyvolať alebo aspoň o ňom musel - objektívne posudzované - vedieť.

Dovolateľ namietal, že odvolací súd vec nesprávne posúdil, keď považoval dohodu o skončení pracovného pomeru za platnú, napriek tomu, že odporca pred skončením jeho pracovného pomeru vytvoril nové pracovné miesto, na ktoré prijal novú zamestnankyňu, o ktorej skutočnosti ho však pri uzatváraní dohody neinformoval.

Hoci dohoda o skončení pracovného pomeru najviac zodpovedá zásade zmluvnej voľnosti, Zákonník práce čiastočne túto zmluvnú autonómiu obmedzuje, tým, že zamestnávateľovi ukladá povinnosť uviesť dôvody skončenia pracovného pomeru, ak sa pracovný pomer skončil z dôvodov organizačných zmien. Pre platnosť dohody o skončení

pracovného pomeru z dôvodu organizačných zmien je potom nevyhnutné naplnenie predpokladov použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce teda:

- existencia organizačnej zmeny (písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o tejto zmene),
- nadbytočnosť zamestnanca,
- príčinná (objektívne jestvujúca) súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca.

Súdna prax na Slovensku je konštantná v názore (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/2010 z 30. novembra 2011), že o nadbytočnosť zamestnanca ide vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve. Dôvody tejto nemožnosti musia spočívať v tom, že zamestnávateľ ďalej nepotrebuje práce vykonávané zamestnancom, a to buď vôbec, alebo v pôvodnom rozsahu. Uvedený stav môže byť daný vnútornými organizačnými zmenami alebo znížením celkového počtu zamestnancov. Zákon umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet svojich zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, ktoré zodpovedá jeho potrebám. V prípade posudzovania dôvodnosti použitia tohto výpovedného dôvodu sa skúma, či organizačná zmena urobila zamestnanca nadbytočným. Zároveň platí, že nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadnu prácu; ide tu teda o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 49/2004 z 27. júla 2004).

V danej veci písomným rozhodnutím odporcu zo 7. marca 2008 č. 27/2008 - 1.8 došlo k presunu činností uvedených v č. 25 ods. 6 písm. i) až q) z odboru správy majetku, verejného obstarávania a prevádzky do sekcie legislatívy a starostlivosti o životné prostredie. V sekcii legislatívy a starostlivosti o životné prostredie bol vytvorený nový „odbor právnych služieb“, z odboru legislatívy boli vypustené činnosti uvedené v č. 26 ods. 3 písm. k), p) a q), činnosti uvedené v č. 26 ods. 3 písm. x) sa presunuli do odboru právnych služieb, došlo teda k inej organizačnej zmene. Súčasne odporca vytvoril nové štátnozamestnanecké miesto, na ktoré prijal do dočasnej štátnej služby bez výberového konania novú pracovníčku, absolventku právnickej fakulty, (o čom svedčí Rozhodnutie o vymenovaní do dočasnej štátnej služby zo dňa 27. marca 2008 číslo 6225/2008-1.7), pričom pracovná náplň tejto pracovníčky bola takmer identická s pracovnou náplňou navrhovateľa.

Pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru bolo povinnosťou odporcu informovať navrhovateľa o existencii tohto pracovného miesta, teda mu ho ponúknuť. Následne by bolo iba na vôli navrhovateľa, či takúto prácu a takéto miesto, ktoré malo dočasný charakter (navrhovateľ by vstúpil do režimu dočasnej štátnej služby) a ktoré by vyžadovalo úspešné absolvovanie výberového konania, prijme alebo neprijme. Úvahy odvolacieho súdu o rozdielnosti právnych vzťahoch štátnych zamestnancov a zamestnancov vykonávajúcich práce vo verejnom záujme sú bez právnej relevancie, s posudzovaním vhodnosti ponúkanej práce nesúvisia. Odporca napriek tejto skutočnosti navrhovateľovi uviedol, že je nadbytočný, pretože nemá pre neho žiadnu prácu. Uviedol teda navrhovateľa do omylu, ktorý je podstatný, a preto je právny úkon - dohoda o skončení pracovného pomeru neplatná.

Právne posúdenie veci, na ktorom spočíva napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, je preto nesprávny. Vzhľadom na opodstatnené uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.), pre ktorý je právny názor dovolacieho súdu, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta